

Arrest

nr. 229 508 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2017 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 21 juni 2019 door de gemachtigde van de bevoegde minister onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 10 juli 2019 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Nieuwe beslissing na intrekken beslissing dd.03.08.2017 en 09.10.2017 en 31.07.2018 onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2017 .

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2017 werd ingediend door:

[M.,G.]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene haalt aan dat zij in een prangende humanitaire situatie verkeert daar ze sedert 26.06.2002 samenleeft met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, ze afhankelijk is van haar schoonzoon. Het familiale leven van verzoeker geschonden zou worden daar het zich geheel bij haar dochter en schoonzoon zou afspelen. De heer [D.M.] zou betrokkene zowel financieel als materieel bijstaan. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met haar dochter niet aantoonde (geboorteaakte; identiteitsdocumenten van mevrouw [M.E.]).

Betrokkene haalt ook aan dat ze sedert 2002 ononderbroken deel zou uitmaken van de familie. Ter staving legt betrokkene haar paspoort voor met Schengenvisa en een "extension of stay van het Kingdom of Cambodia" geldig van 14.03.2014 tot 21.12.2014. Dit bewijs wel dat betrokkene in Combodia een verblijf had maar bewijst niet dat ze daar met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen een gezinscel zou hebben gevormd. Betrokkene legt ook het "personnel action report UNFPA (waaruit de "duty stations" (standplaatsen) van haar schoonzoon voor. Uit deze documenten blijkt dat haar schoonzoon samen met zijn familie van 2007 tot 2012 in India hebben verbleven en van 2012 tot 2016 in Cambodja. Doch uit deze voorgelegde documenten kan ook niet worden uitgemaakt dat betrokkene effectief een gezinscel vormde met haar familie. Onder " Dependent/Beneficiaries staan de namen van mevrouw [M.E.], geboren op [1969]; [D.S.], geboren op [1994] en [D.S.], geboren op [1996] staven. Doch betrokkene werd daar niet op vermeld. Waardoor we er ook niet kunnen van uit gaan dat betrokkene daadwerkelijk een gezinscel vormde met deze personen.

Betrokkene haalt ook aan dat haar meerderjarige dochter [M.E.] gehuwd is met een Belg de heer [D.M.] Ter staving legt zij een kopie voor van de huwelijksakte. Betrokkene zou volledig afhankelijk zijn van haar dochter en schoonzoon en zij meent dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke

scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor, opgesteld op 09.08.2005; 11.08.2005; 11.06.2008 en 06.08.2008. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Uit het medische attest van 27.01.2017 kan niet worden afgeleid dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Ook verklaart betrokkene dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Ook wat betreft het invoeren van art.47/1Vw kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat ze effectieve banden zou hebben met mevrouw [M.E.] en haar echtgenoot."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 21 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"mevrouw

Naam, voornaam: [M.,G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat zij op 02.11.2016 het Schengengebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster geeft, onder meer, een opsomming van de verschillende stukken die zij ter staving van haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft voorgelegd en betoogt dat zij aan de hand van deze stukken heeft aangetoond dat zij als Congolese (groot)moeder ook in Zimbabwe, Cambodja en India verbleef op het ogenblik dat haar dochter, Belgische schoonzoon en kleinkinderen aldaar verbleven, dat haar in die landen telkens een permanent verblijf werd toegestaan op het ogenblik dat haar dochter er met haar gezin verbleef en dat zij in die landen bij deze familieleden verbleef als “*dependent*” of als familielid ten laste. Zij stelt dat op basis van deze stukken moet worden aangenomen dat zij sinds 2002 in de voormelde landen een gezinscel vormde met haar dochter en diens familie. Zij geeft nog aan dat niet alle door haar voorgelegde stukken in rekening zijn gebracht, zoals de voorgelegde aankomstverklaring, het attest samenstelling van gezin en de medische rapporten die volgens haar aantonen dat zij in de periode van 2003 tot 2017 verschillende keren in het bezit van een Schengenvizum met haar naaste familie naar België kwam en er bij hen verbleef.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster wijst op een gezinsleven met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen en de afwezigheid van banden met het land van herkomst waar zij sinds 26 juni 2002 niet meer heeft gewoond of verbleven. Er is volgens haar sprake van een disproportionele belangenafweging, nu zij intussen 70 jaar is geworden, reeds 17 jaar inwoont bij het gezin van haar dochter en geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Een grondige belangenafweging heeft volgens haar niet plaatsgevonden.

2.3. Uit de argumentatie van verzoekster blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de aanvraag en in het bijzonder van de stukken die verzoekster voegde ter ondersteuning van haar aanvraag en het bestaan van een gezinscel en afhankelijkheidsband met haar dochter en Belgische schoonzoon. Dit is nodig opdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou kunnen nagaan of er een redelijke en correcte beoordeling is gebeurd, onder meer ook in het licht van het ingeroepen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het door verweerder aan de Raad overgemaakte administratief dossier is verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging echter onvolledig opgenomen. De bij de aanvraag voorgelegde bewijsstukken ontbreken volledig.

De Raad is bijgevolg niet bij machte na te gaan wat de overgelegde stukken kunnen aantonen, terwijl hierover een betwisting bestaat tussen de partijen. Verzoekster geeft onmiskenbaar aan zich te verzetten tegen de inhoud van de motieven van de eerste bestreden beslissing, meer bepaald de beoordeling die verweerder heeft gemaakt van de stukken die zij heeft voorgelegd bij haar aanvraag inzake haar familiebanden met haar dochter en diens gezinsleden.

Nu deze stukken ontbreken, kan de Raad niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij al dan niet beschikte, wel de juiste conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de gegevens van het dossier heeft verweerder het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om zijn bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. Op die manier heeft hij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met het ingeroepen gezins- en familieleven, in casu dat tussen verzoekster en haar dochter, Belgische schoonzoon en kleinkinderen, en de medische situatie. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de in het administratief dossier opgenomen synthesesnota

waarnaar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst, wordt voor de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook uitdrukkelijk verwezen naar de beoordeling omtrent de hierin vervatte elementen die werd gemaakt “[b]ij de behandeling van de aanvraag”. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 tot het niet-ontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS